

У нашој сталној тежњи да покажемо што снажнију и политички коректнију вољу за успостављањем добросуседских односа веома се често догађа да наши званични државни органи ћуте и не реагују у приликама када би то озбиљна и суверена земља морала да учини штитећи људска права својих грађана. Примера има много и не тичу се само односа према суочавању са прошлошћу, већ се ради о укупној политици наше владе према положају српског народа у нашем региону.

Свакако да однос Хрватске и Србије у последње време све више зависи од реалних политичких односа у нашим државама. Предстојећи избори у Хрватској очигледно су права прилика да се ХДЗ врати својој изразито националистичкој политици, што се могло јасно видети недавно на прослави Олује и у изјавама премијерке Јадранке Косор, која се користила најекстремнијом реториком хвалећи осуђене генерале у Хагу, говорећи о великосрпској агресији и бриљантној војној акцији, коју нико не може да доводи у питање јер се на тај начин врши ревизија тзв. домовинског рата. При томе, она није ни једном речју поменула прогон 250.000 Срба из Хрватске и ратне злочине почињене током операције Олуја.

Очигледно је да ће предстојећи избори у Хрватској само заоштравати екстремну националистичку реторику без обзира на изнијансиране тонове у изјавама председника Иве Јосиповића, који се нада да ће Хрвати и Срби у Хрватској моћи заједно да обележавају тај догађај, када Срби прихвате историјску истину о узроцима рата и Олује и кад обе стране буду разумеле тугу других и кад једнако будемо осуђивали сваки злочин. Међутим, Срби не могу да прихвате једнострано одређену историјску истину о узроцима рата означеног као одбрамбени домовински рат, који је био одговор на великосрпску агресију.

Ограничавајућа је чињеница да од 4.000 поднетих пријава за злочине почињене у време операције Олуја до сада није процесуиран ниједан починилац. Ова чињеница је довољно индикативна и показује колика је стварна воља хрватских званичника да се развијају добросуседски односи. Реаговање председника Бориса Тадића да никакве предизборне

кампање и борбе за власт не смеју имати за основ величање оних који су починили ратне злочине може бити само део активности, које је дужна наша држава да предузме када су угрожена права припадника српског народа и грађана, који живе у Србији. Међутим, то мора бити перманентно и озбиљно реаговање, а не пригодно и реактивно оглашавање на дневне политичке провокације.

Просто је невероватно да хапшење и изручење Хрватској професора Миле Дакића није било довољан повод да реагује наша јавност, грађанско друштво, организација за заштиту људских права и надлежни државни органи. Осим избегличких удружења, која су покушала да овом бруталном акту, кршења људских права М. Дакића, дају већи значај и публицитет наша јавност и државни органи остали су неми, јер вероватно је то у складу са нашом актуелном дефанзивном политиком да се не нарушавају све бољи и политички коректнији добросуседски односи са Хрватском. Државни секретар у Министарству правде Слободан Хомен био је веома изненађен изручењем Миле Дакића и то у највећој тајности, без обзира на то што је грубо прекршен договор о проширењу сарадње у области правосуђа између Србије, БиХ и Хрватске. Ово говори до које мере се не поштује ауторитет српске државе и њених органа и то се не дешава први пут, само што је сада цех оваквог неодговорног односа платио Миле Дакић, јер није имао, а и сада нема адекватну подршку наше јавности и наше државне политике.

Професор Миле Дакић има данас 80 година, био је наставник у Карловцу, управник Народног свеучилишта и директор Меморијалног парка Петрова гора. Од 1974-1987, био је председник СО Војнић. Касније је био председник Југословенске самосталне демократске странке у Хрватској и потпредседник СНВ САО Крајина. Од 1992-1995. био је председник комисије Републике Српске Крајине за ратне злочине и геноцид. У Републици Србији постаје председник Удружења за помоћ избеглицама и прогнаницима из Хрватске. Бавио се књижевним и публицистичким радом. Гранична полиција БИХ ухапсила је Дакића 27. маја на Рачи приликом уласка из Републике Српске у Србију по потерници загребачког Бироа интерпола због пресуде старе 12 година, која се односила на подстрекивање убиства хрватских полицајаца августа 1991. године. Он је осуђен без иједног ваљаног доказа и то на основу лажних сведочења, при томе није био на списку Срба осумњичених за ратне злочине у Хрватској. Треба рећи да је професор Миле Дакић сада у тешком здравственом стању, да је изложен великим искушењима, а без праве подршке и помоћи.

Сетимо се само како се огласила хрватска јавност у случају Пурде и Јуришића и на који начин је реаговала хрватска влада. То је за њих било питање националног достојанства и одбране дигнитета тзв. домовинског рата. Целокупна хрватска јавност јединствено је стала у одбрану Пурде и Јуришића, а трагичну судбину професора Миле Дакиће осуђеног без ваљаних доказа на 20 година затвора дочекује општи мук у нашој јавности,

Прећутани Миле Дакић

Пише: Маринко М. Вучинић
четвртак, 18 август 2011 20:23

као још један доказ неконзистентне, дефанзивне и недовољно одлучне политике наше државе када је у питању одбрана српских националних интереса. Све велике и закасне декларативне изјаве представника наше државе губе сваки смисао кад се суочимо са простом чињеницом да угледни човек као што је професор Миле Дакић буде препуштен на милост и немилост хрватском правосуђу, које до сада није процесуирало ниједног оптуженог за ратне злочине у Олуји, али је зато осудило М. Дакића и то на основу непроверених информација, да је учествовао у подстрекавању убиства хрватских полицајаца 1991. године.

Дуг је пут до успостављања стабилних, добросуседских односа, који неће зависити од дневних, политичких манипулација. Изручење М. Дакића само подстиче и подгрева неспоразуме и неповерење у искрене намере за поштовање људских прва Срба у Хрватској.